

gune tark ollema, kui küllamehhel fotti sees!" öhtas tallopoeg.

"Kas sinno tark wöib ka sedda wanna musta ette tua? minna tahhassin tedda ka ükskord suu filmaga nähha; täenna olen ma täis rõõmo, ja julge, kui mees."

"Küll itta!" ütles Klaus, "minno tark wöib leif tehha, mis ma sowni. Kas on tösji?" küsis kelm, fotti jalaga tõngates. Nahk trabbisest väljude. Sa issi kuuled körwaga mis ta kostab. Agga se wanna jaal on ni hirmus, et iihu karwad aiab püstti; lõssemee tedda hundale minna.

"Ei ma karda mitte, olgu ta hirmsam kui hirmus. Mis näggu tal waenlassel on?"

"Mis näggu tal on? Ta näab välja kui kirjotaja issand."

"Uejoh! metsalinne," sinnas tallopoeg, "sago ta nurja minnema, temma pelletes!" — Minna kirjotajaid ei falli, agga pölle wigga; ma tean et se kirjotaja ep oslo, sedda nähha saan. To tedda seis, minna ei karda; agga ärgo ta mo liggi tulgo."

"Ma küssin omma tarfa, saab nähha mis ta lausub." Klaus jalgi trabbistas jäälse nahka fotti sees.

"Noh, mis ta arvab?"

"Temma ütles, sa peab lämbri minnema ja laelast, mis seal nurlas seista, sahti teggema, süs saab ja wanna jaalu nähha; agga sa peab kaane

tuggewaste finni piddama, et ta mitte välja ei lipsa."

"Tulle aita mind, tedda finni piddada," passus tallopoeg, ja läks samre laeta fallale, kuhho naene kirjotaja issanda olli varjule pannud, kes suures kartusses wärrises ja wabbises.

Tallopoeg fergitas laela laant, ja waates prau wahhelt sisje. Agga otse kui olles waablane tedda otsa ette pistnud, fargas ta fissaga taggasi ja sullitas täie suuga. "Wöttlo sind se ja teine, finna pessematta metsmõertsutus, sa oled jo meie kirjotaga ühte larva!"

Selle ehmatusse peale joodi üls seeme öllut, ja veel üls ja teine, tunni poolse ööni.

"Kuule armas küllamees, miiu omma targa minnule", melitas tallopoeg Klaus; "küssi hinda, kui paljo tahhad, ma mätsan sulle terve wassa täis rahha, kui sellega rahhul wöltad olla."

"Ei tulla wennile, ei ma täi mitte!" ütles piisile Klaus. "Arwa issi, mis tussu tark minnel toob."

"Oh, ärra olle nenda wijsa, miiu illa targa minnole!" passus tallopoeg.

"Noh, et olgo siis!" ütles Klaus wimats. "Sa oled mulle öömaea annud, ja mind lahkesti wasatorötnud; jägo tarf sinno pärast wassa täie rohha eest; agga walt peab suhjaga täis ollema."